

Ο Νίκος Καζαντζάκης είπε:

Μια αστραπή η ζωή μας... μα προλαβαίνουμε

Ό,τι δεν συνέβη ποτέ, είναι ό,τι δεν ποθήσαμε
αρκετά.

Έχεις τα πινέλα, έχεις τα χρώματα, ζωγράφισε
τον παράδεισο και μπες μέσα.

Ν' αγαπάς την ευθύνη
να λες εγώ, εγώ μονάχος μου
θα σώσω τον κόσμο.
Αν χαθεί, εγώ θα φταίω

Ε κακομοίρη άνθρωπε, μπορείς να μετακινήσεις
βουνά, να κάμεις θάματα, κι εσύ να βουλιάζεις
στην κοπριά, στην τεμπελιά και στην απιστία!
Θεό έχεις μέσα σου, Θεό κουβαλάς και δεν το
ξέρεις - το μαθαίνεις μονάχα την ώρα που
πεθαίνεις, μα 'ναι πολύ αργά.

Δεν υπάρχουν ιδέες, υπάρχουν μονάχα άνθρωποι που κουβαλούν τις ιδέες, κι αυτές παίρνουν το μπόι του ανθρώπου που τις κουβαλάει.

Ο σωστός δρόμος είναι ο ανήφορος.

Η πέτρα, το σίδηρο, το ασάλι δεν αντέχουν. Ο άνθρωπος αντέχει.

Ερχόμαστε από μια σκοτεινή άβυσσο· καταλήγουμε σε μια σκοτεινή άβυσσο· το μεταξύ φωτεινό διάστημα το λέμε Ζωή.

Αγάπα τον άνθρωπο γιατί είσαι εσύ...

Σωτηρία θα πει να λυτρωθείς απ' όλους τους σωτήρες· αυτή 'ναι η ανώτατη λευτεριά, η πιο αψηλή, όπου με δυσκολία αναπνέει ο άνθρωπος. Αντέχεις;

Αφεντικό σε συμπαθώ πάρα πολύ. Έχεις τα πάντα εκτός από λίγη τρέλα και όλοι οι άνθρωποι χρειάζονται λίγη τρέλα... Αλλιώς δεν μπορεί να σπάσει το σκοινί και να ελευθερωθεί.

Η Ελλάδα επιζεί ακόμα, επιζεί νομίζω μέσα από
διαδοχικά θαύματα .

Η καρδιά του ανθρώπου είναι ένα κουβάρι
κάμπιες - φύσηξε, Χριστέ μου, να γίνουν
πεταλούδες!

Το πρώτο σου χρέος, εκτελώντας τη Θητεία σου
στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους τους
προγόνους. Το δεύτερο, να φωτίσεις την ορμή
τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο
σου χρέος, να παραδώσεις στο γιο τη μεγάλη
εντολή να σε ξεπεράσει.

Πού να βρω μια ψυχή σαρανταπληγιασμένη κι
απροσκύνητη, σαν την ψυχή μου, να της
ξομολογηθώ;

Το ψέμα είναι ανανδρία.

Μαζεύω τα σύνεργά μου: όραση, ακοή, γέψη, όσφρηση, αφή, μυαλό, βράδιασε πια, τελεύει το μεροκάματο, γυρίζω σαν τον τυφλοπόντικα σπίτι μου, στο χώμα. Όχι γιατί κουράστηκα να δουλεύω, δεν κουράστηκα, μα ο ήλιος βασίλεψε.

Νιώθω σαν να χτυπάμε τα κεφάλια μας στα σίδερα. Πολλά κεφάλια θα σπάσουν. Μα κάποια στιγμή, θα σπάσουν και τα σίδερα.

Τι θα πει λεύτερος; Αυτός που δεν φοβάται το θάνατο.

Ένιωθα βαθιά πως το ανώτατο που μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος δεν είναι η Γνώση μήτε η Αρετή, μήτε η Καλοσύνη μήτε η Νίκη· μα κάτι άλλο πιο αψηλό, πιο ηρωικό κι απελπισμένο: Το Δέος, ο ιερός τρόμος.

Η Κρήτη δεν θέλει νοικοκυραίους, θέλει κουζουλούς. Αυτοί οι κουζουλοί την κάνουν αθάνατη.

Η ζωή όλη είναι μια φασαρία. Μόνο ο θάνατος δεν είναι. Η ζωή είναι όταν λύνεις το ζωνάρι σου και ζητάς φασαρίες.

Το βουνό ανήκει στο μοναστήρι. Το μοναστήρι, ανήκει στο Θεό. Και ο Θεός ανήκει σε όλους.

Αλίμονο σε όποιον ζει στην έρημο και θυμάται του κόσμου.

Καλή 'ναι η δικαιοσύνη, μα για τους αγγέλους - ο άνθρωπος ο κακομοίρης δεν αντέχει, θέλει έλεος...

Μπας και βρίσκεται στον πάτο της Κόλασης, Κύριε, η πόρτα της Παράδεισος;

Από τα καλά κερδεμένα παίρνει ο διάολος τα μισά - από τα κακά κερδεμένα, παίρνει και το νοικοκύρη.

Εγώ κοιτάζω κάθε στιγμή το θάνατο· τον κοιτάζω και δε φοβούμαι· όμως και ποτέ, ποτέ δε λέω: Μου αρέσει. Όχι, δε μου αρέσει καθόλου! Δεν υπογράφω!

Αυτό που θέλω ν' αφήσω πίσω μου είναι ένα καμένο κάστρο. Τίποτ' άλλο δε θέλω ν' αφήσω.

Η φυγή δεν είναι νίκη, τ' όνειρο είναι τεμπελιά,
και μόνο το έργο μπορεί να χορτάσει την ψυχή
και να σώσει τον κόσμο.

Η στερνή, η πιο ιερή μορφή θεωρίας είναι η
πράξη.

Όλα μάταια, και μόνο η πράξη, σαν το κρασί,
μας ξεγελάει και μας σηκώνει λίγο.

Κρασί δεν είναι, αδέρφια, η λευτεριά μήτε γλυκιά
γυναίκα,
μήτε και βιος μες στα κελάρια σας μήτε και γιος
στην κούνια·
έρμο τραγούδι 'ναι ακατάδεχτο και σβήνει στον
αγέρα!

Καβάλα απάνω σε ίσκινα άλογα τους ίσκιους
κυνηγούμε· ίσκιος κι ο θάνατος, και κυνηγάει τον
ίσκιο της ζωής μας.